

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

2. září 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Elektronické komunikace – Nařízení (EU) 2015/2120 –
Článek 3 – Přístup k otevřenému internetu – Článek 3 odst. 1 – Práva koncových uživatelů –
Článek 3 odst. 2 – Zákaz dohod a obchodních praktik omezujících výkon práv koncových
uživatelů – Článek 3 odst. 3 – Povinnost rovného a nediskriminačního nakládání s provozem –
Možnost zavádět opatření přiměřeného řízení provozu – Doplnková tarifní varianta zvaná
„nulový tarif“ – Vyloučení „nulového tarifu“ v případě roamingu“

Ve věci C-854/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná
rozhodnutím Verwaltungsgericht Köln (správní soud v Kolíně nad Rýnem, Německo) ze dne
18. listopadu 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 22. listopadu 2019, v řízení

Vodafone GmbH

proti

Bundesrepublik Deutschland, zastoupené Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas,
Telekommunikation, Post und Eisenbahnen,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení N. Wahl (zpravodaj), předseda senátu, F. Biltgen a J. Passer, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Vodafone GmbH D. Herrmann, Rechtsanwältin,
- za Bundesnetzagentur für Elektrizität Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen
C. Mögeline a F. Still, jako zmocněnci,
- za německou vládu J. Möllerem a D. Klebsem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a J. M. Hoogveldem, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu A. Poschem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi T. Scharfem a G. Braunem, jakož i L. Nicolae, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 6a a čl. 6b odst. 1 prvního pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 531/2012 ze dne 13. června 2012 o roamingu ve veřejných mobilních komunikačních sítích v Unii (Úř. věst. 2012, L 172, s. 10), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120 ze dne 25. listopadu 2015 (Úř. věst. 2015, L 310, s. 1), (dále jen „nařízení o roamingu“), jakož i čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) 2016/2286 ze dne 15. prosince 2016, kterým se stanoví podrobná pravidla týkající se uplatňování politiky přiměřeného využívání a metodologie posuzování udržitelnosti zrušení maloobchodních příplatků za roaming a týkající se žádosti, kterou má podat poskytovatel roamingu pro účely tohoto posouzení (Úř. věst. 2016, L 344, s. 46, dále jen „prováděcí nařízení“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Vodafone GmbH a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Německo), zastoupenou Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (Spolková agentura pro elektroenergetické sítě, plyn, telekomunikace, poštu a železnice, Německo) (dále jen „Bundesnetzagentur“), jehož předmětem je rozhodnutí, kterým posledně uvedená agentura uložila této společnosti, aby ukončila poskytování některých služeb přístupu k internetu.

Právní rámec

- 3 Body 6, 8 a 9 odůvodnění nařízení 2015/2120 uvádějí:
 - „(6) Koncoví uživatelé by měli mít právo na přístup k informacím [a obsahu], svobodné šíření informací a obsahu a právo bez diskriminace využívat a poskytovat aplikace a služby prostřednictvím své služby přístupu k internetu. [...]
 - [...]
 - (8) Při poskytování služeb přístupu k internetu by měli poskytovatelé těchto služeb nakládat s veškerým provozem stejně, bez diskriminace, omezení či narušování, nezávisle na odesílateli, příjemci, obsahu, aplikaci, službě nebo koncovém zařízení. V souladu s obecnými zásadami práva Unie a ustálenou judikaturou by s provozem ve srovnatelných situacích nemělo být nakládáno rozdílně a s provozem v rozdílných situacích by nemělo být nakládáno stejně, s výjimkou případů, kdy je takové nakládání objektivně odůvodněno.

(9) Účelem přiměřeného řízení provozu je přispět k účinnému využívání síťových zdrojů a k optimalizaci celkové kvality přenosu v reakci na objektivně různé požadavky jednotlivých kategorií provozu na technickou kvalitu služeb, a tedy [...] přenášeného obsahu, aplikací a služeb. Opatření přiměřeného řízení provozu uplatňovaná poskytovateli služeb přístupu k internetu by měla být transparentní, nediskriminační a přiměřená a neměla by být založena na obchodních cílech. Požadavek nediskriminačních opatření řízení provozu nebrání poskytovatelům služeb přístupu k internetu zavést za účelem optimalizace celkové kvality přenosu opatření řízení provozu rozlišující mezi objektivně odlišnými kategoriemi provozu. Jakékoli takovéto rozlišování by za účelem optimalizace celkové kvality a přínosu pro uživatele mělo být povoleno pouze na základě objektivně odlišných požadavků na technickou kvalitu služeb (například pokud jde o prodlevu, kolísání kvality přenosu („jitter“), ztrátovost paketů a šířku pásma) jednotlivých kategorií provozu, a nikoli na základě obchodních cílů. Takováto rozlišující opatření by měla být přiměřená účelu celkové optimalizace kvality a měla by s rovnocennými druhy provozu nakládat stejně. Tato opatření by neměla být uplatňována déle, než je nezbytné.“

4 Článek 1 téhož nařízení, nadepsaný „Předmět a oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Toto nařízení stanoví společná pravidla pro zajištění rovného a nediskriminačního nakládání s provozem při poskytování služeb přístupu k internetu a zajištění souvisejících práv koncových uživatelů.“

5 Článek 3 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zajištění přístupu k otevřenému internetu“, v odstavcích 1 až 3 stanoví:

„1. Koncoví uživatelé mají právo na přístup k informacím a obsahu a jejich šíření, využívání a poskytování aplikací a služeb a využívání koncového zařízení podle svého vlastního výběru bez ohledu na polohu koncového uživatele nebo poskytovatele či polohu, původ nebo určení dané informace, obsahu, aplikace nebo služby, a to prostřednictvím své služby přístupu k internetu.

[...]

2. Dohody mezi poskytovateli služeb přístupu k internetu a koncovými uživateli o obchodních a technických podmínkách a vlastnostech služeb přístupu k internetu, jako je cena, objem dat nebo rychlost, a veškeré obchodní praktiky poskytovatelů služeb přístupu k internetu neomezují výkon práv koncových uživatelů stanovených v odstavci 1.

3. Poskytovatelé služeb přístupu k internetu nakládají při poskytování služeb přístupu k internetu s veškerým provozem stejně, bez diskriminace, omezení nebo narušování a bez ohledu na odesílatele a příjemce, na obsah, ke kterému se přistupuje nebo který se šíří, na používané či poskytované aplikace nebo služby nebo na použité koncové zařízení.

První pododstavec nebrání poskytovatelům služeb přístupu k internetu v zavádění opatření přiměřeného řízení provozu. Aby mohla být tato opatření považována za přiměřená, musí být transparentní, nediskriminační a přiměřená, a nesmí být založena na obchodních cílech, nýbrž na objektivně odlišných požadavcích určitých kategorií provozu na technickou kvalitu služeb. Tato opatření nesmí sledovat konkrétní obsah a nesmí být uplatňována po dobu delší, než je nezbytné.

Poskytovatelé služeb přístupu k internetu nesmějí provádět opatření řízení provozu, která jdou nad rámec opatření stanovených v druhém pododstavci, a zejména nesmějí blokovat, zpomalovat, měnit, omezovat, narušovat, zhoršovat nebo diskriminovat konkrétní obsah,

aplikace nebo služby nebo jejich konkrétní kategorie, s výjimkou případů, kdy je to nezbytné, a pouze na nezbytně nutnou dobu za účelem:

- a) dodržení unijních legislativních aktů či vnitrostátních právních předpisů, které jsou v souladu s právem Unie, jež se vztahují na poskytovatele služeb přístupu k internetu, nebo opatření provádějících v souladu s právem Unie tyto unijní legislativní akty či vnitrostátní právní předpisy, včetně rozhodnutí soudů nebo veřejných orgánů s příslušnou pravomocí;
- b) zachování integrity a bezpečnosti sítě, služeb poskytovaných prostřednictvím této sítě a koncových zařízení koncových uživatelů;
- c) zabránění hrozícímu přetížení sítě a zmírnění účinků výjimečného nebo dočasného přetížení sítě za předpokladu, že se s rovnocennými kategoriemi provozu nakládá stejně.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 6 Vodafone je podnikem působícím v odvětví informačních a komunikačních technologií.
- 7 Tento podnik nabízí svým zákazníkům, aby si vedle základního paušálního tarifu sjednali bezplatné tarifní varianty, tzv. „nulové tarify“, zvané Vodafone Passy („*Video Pass*“, „*Music Pass*“, „*Chat Pass*“ a „*Social Pass*“). Tyto tarifní varianty umožňují využívat služby partnerských podniků společnosti Vodafone, aniž by se objem dat spotřebovaný při využívání těchto služeb odečítal od objemu dat obsažených v základním paušálním tarifu. Snížení přenosové rychlosti stanovené při vyčerpání objemu dat zahrnutých v základním paušálním tarifu se nicméně použije rovněž na využívání služeb partnerských podniků. První zvolená tarifní varianta je již zahrnuta v základním paušálním tarifu a zákazníci si mohou za příplatek sjednat další tarifní varianty.
- 8 Všeobecné smluvní podmínky stanoví, že tyto tarifní varianty platí pouze v tuzemsku. V zahraničí se objem dat spotřebovaných při využívání služeb partnerských podniků odečítá od objemu dat zahrnutých v základním paušálním tarifu. Vodafone si vyhrazuje právo nabízet v budoucnu tarifní varianty i v ostatních členských státech. V tomto případě by se měla uplatnit „politika přiměřeného využívání“, která stanoví maximální měsíční využití 5 GB na tarifní variantu v těchto ostatních státech.
- 9 Rozhodnutím ze dne 15. června 2018 Bundesnetzagentur konstatovala, že skutečnost, že se ze základního paušálního tarifu odečítá objem mobilních dat určený k používání „Vodafone Passu“ v zahraničí, je v rozporu s článkem 6a ve spojení s čl. 2 odst. 2 písm. r) nařízení o roamingu. Dále konstatovala, že omezení užívání na 5 GB v zahraničí je v rozporu s čl. 6b odst. 1 tohoto nařízení ve spojení s čl. 4 odst. 2 prováděcího nařízení. Bundesnetzagentur proto společnosti Vodafone zakázala používat dotčené tarifní varianty v rozsahu, v němž jsou v rozporu s uvedenými ustanoveními.
- 10 Dne 9. července 2018 podala společnost Vodafone proti tomuto rozhodnutí ze dne 15. června 2018 stížnost, kterou Bundesnetzagentur zamítla rozhodnutím ze dne 23. listopadu 2018.
- 11 Dne 11. prosince 2018 podala společnost Vodafone proti posledně uvedenému rozhodnutí žalobu k předkládajícímu soudu. Na podporu této žaloby v podstatě tvrdí, že tarifní varianty představují autonomní službu přenosu dat a nejsou součástí jednotné regulované roamingové datové služby

ve smyslu článku 6a nařízení o roamingu. Kromě toho jsou tyto tarifní varianty doplňkové a odpovídají otevřenému datovému balíčku ve smyslu čl. 4 odst. 2 prvního pododstavce prováděcího nařízení.

12 Předkládající soud si klade otázku, zda v tomto případě dotýčný podnik porušuje články 6a a 6b nařízení o roamingu ve spojení s čl. 2 odst. 2 písm. m) tohoto nařízení, jakož i s čl. 4 odst. 2 prvním pododstavcem a čl. 2 odst. 2 písm. c) prováděcího nařízení.

13 Za těchto podmínek se Verwaltungsgericht Köln (správní soud v Kolíně nad Rýnem, Německo), který měl za to, že pro rozhodnutí sporu v původním řízení je nezbytný výklad unijního práva, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1. a) Musí být pojem ‚regulovaná roamingová datová služba‘ ve smyslu článku 6a ve spojení s čl. 2 odst. 2 písm. m) [nařízení o roamingu] v případě, že mobilní tarif, který zákazníci mohou využívat v zahraničí a který stanoví měsíční objem dat pro mobilní datový provoz, který je v něm zahrnut a po jehož vyčerpání dojde ke snížení přenosové rychlosti, lze rozšířit o bezplatnou tarifní variantu, na jejímž základě lze v domovském státě využívat určité služby partnerských podniků dotčené telekomunikační společnosti, aniž by se data spotřebovaná v důsledku využívání těchto služeb započítávala do objemu dat přenesených v rámci měsíčního objemu dat dotčeného mobilního tarifu, zatímco v zahraničí se dotčená data do objemu dat přenesených v rámci měsíčního objemu dat dotčeného mobilního tarifu započítávají, chápán v tom smyslu, že mobilní tarif a tarifní varianta musí být společně kvalifikovány jako jednotná regulovaná roamingová datová služba, v důsledku čehož je nezapočítávání dat, která byla spotřebována využíváním služeb partnerských podniků pouze v domovském státě, do objemu dat přenesených v rámci měsíčního objemu dat nepřípustné?

b) V případě kladné odpovědi na [první otázku písm. a)]: Musí být článek 6a [nařízení o roamingu] v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, vykládán v tom smyslu, že započítávání dat spotřebovaných v důsledku využívání služeb partnerských podniků v zahraničí do objemu dat přenesených v rámci měsíčního objemu dat dotčeného mobilního tarifu musí být kvalifikováno jako účtování příplatku?

c) V případě kladné odpovědi [na první otázku písm. a) a b)]: Platí výše uvedené i v případě, že je v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, za dotčenou tarifní variantu požadována úplata?

2. a) V případě kladné odpovědi na [první otázku písm. a)]: Musí být čl. 6b odst. 1 první pododstavec [nařízení o roamingu] v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, vykládán v tom smyslu, že politiku přiměřeného využívání (‚fair use policy‘), pokud jde o spotřebu regulovaných maloobchodních roamingových služeb, lze uplatňovat rovněž pro dotčenou tarifní variantu jako takovou?

b) V případě kladné odpovědi na [první otázku písm. a)] a záporné odpovědi na [druhou otázku písm. a)]: Musí být čl. 6b odst. 1 první pododstavec [nařízení o roamingu] v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, chápán v tom smyslu, že lze uplatňovat společnou politiku přiměřeného využívání (‚fair use policy‘), pokud jde o spotřebu regulovaných maloobchodních roamingových služeb, jak pro dotčený mobilní tarif, tak pro dotčenou tarifní variantu, v důsledku čehož se při stanovení objemu dat, který má být poskytnut v rámci společné ‚fair use policy‘, musí vycházet z celkové vnitrostátní maloobchodní ceny dotčeného mobilního tarifu, respektive ze součtu celkových vnitrostátních maloobchodních cen dotčeného mobilního tarifu a dotčené tarifní varianty?

- c) V případě kladné odpovědi na [první otázku písm. a)] a záporné odpovědi na druhou otázku písm. a) a b): Lze čl. 6b odst. 1 první pododstavec [nařízení o roamingu] ve spojení s čl. 4 odst. 2 prvním pododstavcem [prováděcího nařízení] v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, analogicky použít v tom smyslu, že politiku přiměřeného využívání („fair use policy“) lze uplatňovat pro dotčenou tarifní variantu jako takovou?
- 3) a) V případě kladné odpovědi na [druhou otázku písm. a) nebo c)]: Musí být pojem „otevřený datový balíček“ ve smyslu čl. 6b odst. 1 prvního pododstavce [nařízení o roamingu] ve spojení s čl. 4 odst. 2 prvním pododstavcem a čl. 2 odst. 2 písm. c) [prováděcího nařízení] vykládán v tom smyslu, že tarifní varianta, za kterou je požadována úplata, musí být sama o sobě kvalifikována jako otevřený datový balíček?
- b) V případě kladné odpovědi na [třetí otázku písm. a)]: Platí výše uvedené rovněž v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, pokud za dotčenou tarifní variantu není požadována úplata?
- 4) V případě kladné odpovědi na [druhou otázku písm. a) nebo c)] a záporné odpovědi na [třetí otázku písm. a) nebo b)]: Musí být čl. 6b odst. 1 první pododstavec [nařízení o roamingu] ve spojení s čl. 4 odst. 2 prvním pododstavcem [prováděcího nařízení] v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, vykládán v tom smyslu, že se celková vnitrostátní maloobchodní cena dotčeného mobilního tarifu musí použít rovněž pro účely výpočtu objemu, který roamingovému zákazníkovi musí být poskytnut v rámci „fair use policy“ vztahující se izolovaně na dotčenou tarifní variantu jako takovou?“

K předběžným otázkám

- 14 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda musí být články 6a a 6b nařízení o roamingu ve spojení s čl. 2 odst. 2 písm. m) tohoto nařízení, jakož i s čl. 4 odst. 2 prvním pododstavcem a čl. 2 odst. 2 písm. c) prováděcího nařízení vykládány v tom smyslu, že brání omezení užívání roamingu z důvodu aktivace tarifní varianty zvané „nulový tarif“.
- 15 Úvodem je třeba upřesnit, že tarifní varianta zvaná „nulový tarif“ je obchodní praktika, kdy poskytovatel internetového připojení uplatňuje „nulový tarif“ nebo výhodnější tarif na veškerý datový provoz nebo jeho část spojenou s určitou aplikací nebo kategorií specifických aplikací nabízených partnery tohoto poskytovatele. Tato data se proto neodečítají od objemu dat zakoupených v rámci základního paušálního tarifu. Taková varianta, nabízená v rámci omezených balíčků, umožňuje poskytovatelům internetového připojení zvýšit atraktivitu jejich nabídky.
- 16 Otázky položené Soudnímu dvoru, jejichž cílem je umožnit předkládajícímu soudu rozhodnout o legalitě podmínek používání spojených s tarifní variantou zvanou „nulový tarif“, tedy vycházejí z předpokladu, že taková tarifní varianta je sama o sobě slučitelná s unijním právem, zejména s článkem 3 nařízení 2015/2120, kterým chtěl normotvůrce zakotvit zásady otevřenosti a neutrality internetu.
- 17 Článek 3 odst. 1 nařízení 2015/2120 ve spojení s bodem 6 odůvodnění tohoto nařízení stanoví právo koncových uživatelů nejen na přístup k informacím a obsahu, využívání aplikací a služeb, šíření informací a obsahu, ale rovněž na poskytování aplikací a služeb.

- 18 Podle čl. 3 odst. 2 nařízení 2015/2120 platí, že dohody uzavřené mezi poskytovateli služeb přístupu k internetu a koncovými uživateli a obchodní praktiky těchto poskytovatelů nesmějí omezovat výkon práv koncových uživatelů, jak jsou stanovena v odstavci 1 tohoto článku.
- 19 Článek 3 odst. 3 nařízení 2015/2120 předně v prvním pododstavci stanoví, že poskytovatelé služeb přístupu k internetu nakládají s veškerým provozem stejně, bez diskriminace, omezení nebo narušování, a to mimo jiné bez ohledu na používané aplikace nebo služby.
- 20 Tento článek 3 odst. 3 ve druhém pododstavci dále uvádí, že jeho první pododstavec nebrání poskytovatelům služeb přístupu k internetu v zavádění opatření přiměřeného řízení provozu, přičemž je v něm upřesněno, že aby mohla být taková opatření považována za přiměřená, musí být zaprvé transparentní, nediskriminační a přiměřená, zadruhé nesmí být založena na obchodních cílech, nýbrž na objektivně odlišných technických požadavcích určitých kategorií provozu a zatřetí nesmí sledovat obsah a nesmí být uplatňována po dobu delší, než je nezbytné.
- 21 Ve třetím pododstavci zmíněného článku 3 odst. 3 je konečně uvedeno, že poskytovatelé služeb přístupu k internetu nesmějí provádět opatření řízení provozu, která jdou nad rámec opatření stanovených v jeho druhém pododstavci, a zejména nesmějí blokovat, zpomalovat, měnit, omezovat, narušovat, zhoršovat nebo diskriminovat konkrétní aplikace, kategorie aplikací, služby nebo kategorie služeb, s výjimkou případů, kdy je to nezbytné, a na určitou dobu za účelem dodržení unijních legislativních aktů, vnitrostátních právních předpisů, které jsou v souladu s právem Unie, nebo opatření provádějících tyto legislativní akty či vnitrostátní právní předpisy, nebo za účelem zachování integrity a bezpečnosti sítě, služeb poskytovaných jejím prostřednictvím a koncových zařízení koncových uživatelů, nebo za účelem zabránění přetížení sítě či zmírnění jeho účinků.
- 22 Cílem těchto různých ustanovení je, jak vyplývá z článku 1 nařízení 2015/2120, zajistit rovné a nediskriminační nakládání s provozem při poskytování služeb přístupu k internetu, jakož i související práva koncových uživatelů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2020, Telenor Magyarorszá, C-807/18 a C-39/19, EU:C:2020:708, body 23 až 27).
- 23 Zaprvé je třeba připomenout, že Soudní dvůr měl příležitost upřesnit, že je-li jednání poskytovatele služeb přístupu k internetu neslučitelné s čl. 3 odst. 3 nařízení 2015/2120, nemusí se určovat, zda je toto jednání v souladu s povinnostmi vyplývajícími z čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2020, Telenor Magyarorszá, C-807/18 a C-39/19, EU:C:2020:708, bod 28).
- 24 Nesplnění povinnosti rovného nakládání s různými druhy provozu tudíž nemůže být odůvodněno na základě zásady smluvní volnosti zakotvené v čl. 3 odst. 2 téhož nařízení.
- 25 Zadruhé Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že čl. 3 odst. 3 nařízení 2015/2120 brání jakémukoli opatření, které je v rozporu s povinnostmi rovného nakládání s provozem, pokud je takové opatření založeno na obchodních cílech.
- 26 Nejprve je třeba poznamenat, jak vyplývá z bodu 19 tohoto rozsudku, že v prvním pododstavci čl. 3 odst. 3 nařízení 2015/2120, ve spojení s bodem 8 odůvodnění tohoto nařízení, je poskytovatelům služeb přístupu k internetu uložena obecná povinnost nakládat s provozem stejně, bez diskriminace, omezení nebo narušování, kterou v žádném případě nelze porušovat

prostřednictvím obchodních praktik těchto poskytovatelů nebo dohod, které uzavírají s koncovými uživateli (rozsudek ze dne 15. září 2020, Telenor Magyarország, C-807/18 a C-39/19, EU:C:2020:708, bod 47).

- 27 Z druhého pododstavce čl. 3 odst. 3, jakož i z bodu 9 odůvodnění nařízení 2015/2120, v jehož světle je třeba tento pododstavec vykládat, dále vyplývá, že ačkoliv poskytovatelé služeb přístupu k internetu musí tuto obecnou povinnost dodržovat, i nadále mají možnost přijímat opatření přiměřeného řízení provozu. Tato možnost je nicméně podmíněna mimo jiné tím, že taková opatření musí být založena na „objektivně odlišných požadavcích určitých kategorií provozu na technickou kvalitu služeb“, a ne na „obchodních cílech“. Za opatření založené na takových „obchodních cílech“ je třeba konkrétně považovat každé opatření poskytovatele služeb přístupu k internetu přijaté vůči koncovému uživateli, které nevychází z takových objektivně odlišných požadavků a přitom vede k tomu, že s obsahem, aplikacemi nebo službami, které nabízí jednotliví poskytovatelé obsahu, aplikací nebo služeb, není nakládáno stejně a bez diskriminace (rozsudek ze dne 15. září 2020, Telenor Magyarország, C-807/18 a C-39/19, EU:C:2020:708, bod 48).
- 28 Taková tarifní varianta zvaná „nulový tarif“, jako je tarifní varianta dotčená ve věci v původním řízení, přitom rozlišuje v rámci internetového provozu na základě obchodních cílů tím, že ze základního paušálního tarifu neodečítá provoz aplikací partnerských podniků. Taková obchodní praktika proto nesplňuje obecnou povinnost rovného nakládání s provozem bez diskriminace nebo narušování, zakotvenou v čl. 3 odst. 3 prvním pododstavci nařízení 2015/2120.
- 29 Je třeba zdůraznit, že toto nesplnění povinnosti, které vyplývá ze samotné povahy takové tarifní varianty z důvodu pobídky, která z ní plyne, přetrvává nezávisle na případné možnosti pokračovat volně v přístupu k obsahu poskytovanému partnery poskytovatele internetového připojení po vyčerpání základního paušálního tarifu.
- 30 Nezáleží ani na tom, zda taková varianta spadá pod dohodu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení 2015/2120, jak bylo připomenuto v bodě 24 tohoto rozsudku, nebo zda je jejím cílem uspokojit skutečnou poptávku zákazníka nebo dodavatele obsahu.
- 31 Konečně výjimky stanovené pro řídicí opatření nelze brát v úvahu, neboť podle čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení 2015/2120 taková opatření nemohou být založena na obchodních strategiích naplňovaných poskytovatelem internetového připojení.
- 32 Z informací poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že omezení použití tarifní varianty při roamingu, kterého se týkají všechny otázky položené tímto soudem, se uplatní pouze z důvodu aktivace tarifní varianty zvané „nulový tarif“.
- 33 Pokud je přitom taková tarifní varianta v rozporu s povinnostmi vyplývajících z čl. 3 odst. 3 nařízení 2015/2120, tento rozpor přetrvává bez ohledu na formu nebo povahu podmínek používání spojených s nabízenými tarifními variantami, jako je omezení použití tarifní varianty mimo domovskou zemi ve sporu v původním řízení.
- 34 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že článek 3 nařízení 2015/2120 musí být vykládán v tom smyslu, že omezení používání roamingu z důvodu aktivace tarifní varianty zvané „nulový tarif“ je neslučitelné s povinnostmi vyplývajících z odstavce 3 tohoto článku.

K nákladům řízení

- 35 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Článek 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120 ze dne 25. listopadu 2015, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu a mění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací a nařízení (EU) č. 531/2012 o roamingu ve veřejných mobilních komunikačních sítích v Unii, musí být vykládán v tom smyslu, že omezení používání roamingu z důvodu aktivace tarifní varianty zvané „nulový tarif“ je neslučitelné s povinnostmi podle odstavce 3 tohoto článku.

Podpisy.